

Motion

1978/79: 194

av Gunnar Biörck i Värmdö
om den 6 juni som nationaldag

Sverige har inte någon formellt fastställd nationaldag. Sedan ungefär sextio år tillbaka firas den 6 juni – Gustavsdagen, dagen för Gustav Vasas val till kung 1523 och dagen för antagandet av 1809 års regeringsform – under namnet Svenska flaggans dag som en inofficiell nationaldag på många ställen i vårt land.

Vid tre riksdagar – 1948, 1952 och 1956 – har riksdagen avslagit motioner om att lagstiftning eller särskilda åtgärder skulle vidtas för att ge den 6 juni ställning av officiell nationaldag.

Det kan förtjäna påpekas att den motion som väcktes vid 1948 års riksdag bars fram av socialdemokraten Olivia Nordgren. 1952 återkom hon i sällskap med folkpartisten Ragnar Huss och högerkvinnan Elsa Ewerlöf. 1956 års motion var signerad av Jöns Nilsson i Bästekille och Märta Boman; båda tillhörde högerpartiet.

1948 ansåg första lagutskottet att motionen inte borde föranleda någon riksdagens åtgärd med hänsyn till att man på ett kommande kyrkomöte skulle överväga "den svenska festkalenderns utformning".

1952 uttalade andra lagutskottet att "en utveckling, som leder till att den 6 juni allmänt betraktas som vår nationaldag, är att hälsa enbart med tillfredsställelse". Utskottet ansåg däremot icke lämpligt att lagstifta härom, eftersom en lagstiftning i första hand då borde "gå ut på att likställa dagen eller del därav med helgdag". Treveckorssemestern och den då aktuella kalenderreformen ansågs lägga hinder i vägen för detta.

I 1956 års motion föreslogs att nationaldagen skulle beredas "helgdagskaraktär med kyrklig prägel". Allmänna beredningsutskottet fann att införandet av en helgdag den 6 juni "skulle medföra olägenheter för produktionen på olika områden" och ville därför varken göra den 6 juni till helgdag eller nationaldag.

Vid det här laget har mer än sjuttio år gått sedan Svenska flaggans dag började firas den 6 juni. Den "utveckling" som andra lagutskottet hälsade med tillfredsställelse har fortsatt. De flesta människor i vårt land som hissar flaggan den 6 juni tror förmodligen att de därmed firar vår nationaldag. Enligt min mening är tiden nu kommen att bekräfta denna sedvana genom ett riksdagsbeslut. Ett sådant beslut kunde lämpligen fattas onsdagen den 6 juni 1979, varigenom ytterligare en länk i den 6 junis historia kunde smidas.

Vid den tidigare riksdagsbehandlingen av frågan har man utgått från att en nationaldag måste vara en helgdag – antingen man därmed menar en kyrklig helgdag eller helt enkelt en arbetsfri dag. Enligt min mening är det alldeles

onödigt att göra nationaldagen arbetsfri. Tvärtom kan det ligga ett positivt värde i att man just en sådan dag påminns om att man arbetar inte bara för sin egen vinning utan också för sitt land och sitt folk. I Stockholm firas numera Svenska flaggans dag på Skansen efter arbetstidens slut.

Den 6 juni infaller vid en tid på året, då våren går över i sommar och vädret mestadels är vackert, då träd och buskar grönskar och då skolbarnen kan se fram mot sommarferien. Familjerna är dock ännu kvar på bostadsorten, eftersom den allmänna semestertiden ännu inte brutit ut. Detta ger oss särskilda möjligheter att samlas kring vår flagga som ett uttryck för sammanhållning kring det svenska samhället, sådant det vuxit fram under århundraden, och i tacksamhet för den frihet och fred vi fått njuta under så lång tid.

Under hänvisning till det anförda och med bortseende från de formalistiska argument som tidigare anförts mot förslagen att göra den 6 juni till svensk nationaldag hemställs

att riksdagen beslutar att den 6 juni – Svenska flaggans dag – framgent skall anses vara Sveriges nationaldag.

Stockholm den 9 januari 1979

G. BIÖRCK (m)

i Värmdö